

רון קורדונסקי

זקפה נטולת אתה

האלימות של המדינה

*

מה שנמצא ראוי לאכזבה החדר לגוף, הוא מעשה זקפה. חדר חשוף, מצמוץ הוא נשימה מקטעת, עינים – פיות פעורים. הדבור כעת רק טפות עינים, טפות זרע לפה נטול שנים לאחז משפט. משפת המדרכה אתה קם להיות את, את קמה להיות אתה, מה שראוי לאכזבה בגוף ממש, מעשה של חדר חשוף, זקפה מקטע, מצמוץ, נשימה, פעירת פה מלא זרע, טפות עינים, נטול דבור ומשפט לאחז שנים.

*

מה שאמרת לי נמוג ברחוב עמוס בהפגנה, גרון מטפטף דמעות. בשלולית, כשהיא אתה, מקטע, סך כל זכרונות שיחות ממספר לא מזוהה, עונה עונה וברקע נשימה. לחשב עליך, תחשבי עלי, זה להגיד שהגוף אחד, עשוי ספקות, הגוף הוא כל המה אם במקום אחד.

*

מה שקשור ליד, בלון, זכרון ילדות: משתחרר, ברקע זקוקי יום העצמאות, גופות קשורות בחוט, מתעופפות, בבקשה אל תלכי, ערותך מתגלה באהל שקרי; זין, העולם סביבנו חרב במים, התכה היא המלה.

*

ומום אין בה. מה שנבל גופו פרח, האם מים עכורים מקפים זכוכית הם מה שאחרים אומרים אני, אומרים באגרטל חתומים דברים שאמרת, דברים ששמעתי מדווחים, על כמות הנרצחים, זכרון ילדות שהוא נפילה לשיח שושנים, קוצים שמוצאים אחד אחר השני. מה שנבל גופו פרח, לרגע אנחנו מטפטפים, חבוק שבור ומבט קרוב, הבל פה חם, גדול כים. מנסה להזכיר לך את מה שאמרת לי, הגן נעול המה היה חתום.

מה שהתייחס למגע היה כפות. את מי קושרים עכשו כחות הבטחון, כפוי, אומרים מובל לאן. גופך כעת נעשה גופך, כלומר, גופך שמתענות בזכרון, נמלא חרים מטפטים, סובבים, ירחים, שומרים על מה, מלים, גוף שמעכל עצמו, כתמים שחרים, כמעט שעברתי מהם.

על חוף הים

הגוף מודד את אחרית הימים
בסימני שמש

העור שמתקלף משול לזרע

והזרע משול לעור –

להחתך זה לומר הזמן נעצר,

שרירים מכווצים מוחקים את רגע המשפל בעפר,

כותבים בסדין מכתם

איה תכנן לחנק אותך בשנתך,

לעקר אשכים ממקומם,

לעקר אנשים מביתם,

להשאיר זקפה נטולת אתה באדמה,

לקרא לה זכרון.